

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

30 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Comrat, Natalia Andronic, și de partea vătămată Popaz Stefanida împotriva sentinței Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 10 mai 2017 și deciziei Curții de Apel Comrat din 26 decembrie 2017, în privința inculpatei

*Dimitrova Tatiana XXXXX, născută la
XX XXXXX XXXX, originară și locuitoare a or. XXXXX
XXXXX, str. XXXXX X, ap. XX, cetățeană a R.
Moldova, fără antecedente penale.*

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare, 30.12.2014 – 10.05.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>26.05.2017 – 26.12.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>21.04.2018 – 30.05.2018.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 10 mai 2017, Dimitrova Tatiana a fost achitată de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (1) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

A fost respinsă acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Popaz S. privind încasarea prejudiciului material în sumă de 49.628 lei și a prejudiciului moral în mărime de 100.000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că inculpata Dimitrova T. se învinuiește că activând în funcția de executor judecătoresc, potrivit licenței pentru desfășurarea activității de executor judecătoresc nr. 160, eliberată de Ministerul Justiției RM și, astfel, în conformitate cu art. 123 alin. (2) Cod penal și art. 2 al Legii RM privind executorii judecătorești nr. 113 din 17.06.2010, având statut de persoană publică, a făcut abuz de serviciu în următoarele circumstanțe.

Astfel, **la 08 iulie 2013, în vederea asigurării executării hotărârii** Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 25.06.2013, în cuantumul acțiunii civile admise - 188.721,18 lei, **a emis încheierea nr. 160-42/2013 privind sechestrarea mijloacelor bănești**, aflate pe toate conturile curente și de card, deschise de către intimații Popaz S., Popaz S.M., Cadîn R.S., Cadîn A.G., Gaidarji I.D., Gaidarji D.I. la BC „Moldova-Agroindbank” SA, BC „Banca Socială” SA, BC „Unibank” SA, BC „Banca de Economii” SA, BC „Victoriabank” SA, BC „Fincombank” SA, BC „Moldinconbank” SA, BC „Mobiasbank” SA, BC „Energbank” SA, BC „Eximbank”.

În conformitate cu pct. 4 al încheierii nominalizate, instituției bancare i-a fost interzis să transfere sau să elibereze orice sume bănești de pe conturile sechestrate până la confirmarea în scris a executorului judecătoresc despre anularea măsurilor de asigurare și de ridicare a sechestrului, precum și să deschidă pe numele debitorului conturi noi curente, de card și de credit în monedă națională și valută străină.

Încheierea dată a fost expediată de ea la toate instituțiile financiare menționate, inclusiv la BC „Moldova-Agroindbank” SA, ce a dus la reținerea și neachitarea lui Popaz S. a sumelor cuvenite din salariul calculat ultimei la locul de muncă, transferat pe cardul bancar deschis la BC „Moldova-Agroindbank” SA, **cu toate că art. 105-106 Cod de executare reglementează doar urmărirea și mărirea reținerilor în procentaj din salariu, și nu sechestrarea în mărime de 100 %**.

Ulterior, Dimitrova T., cu încălcarea cerințelor art. 36-38 Cod de executare, vădit înțelegând că are în procedura de executare titlul executoriu al Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 03.07.2013 (pe cauza nr. 2-158/13), **eliberat doar în partea sechestrării bunurilor intimaților, și nu în partea încasării creanțelor**, la 26 noiembrie 2013, acționând intenționat, din interes material, **a emis încheierea vădit ilegală nr. 160-42/2013 privind încasarea în beneficiul său de la intimați, inclusiv de la Popaz S., în mod solidar, a 3068,05 lei, dintre care 2000 lei - onorariu și 1068,05 lei - reparare a taxelor și spezelor procedurii de executare**, cu toate că cheltuielile pe această procedură de executare urmau a fi achitate în avans de către creditorul SRL „Edelbaur”, care s-a adresat cu cererea nr. 70 din 08.07.2013 privind punerea în executare a titlului executoriu menționat.

La 19 iunie 2014, prin decizia Curții de Apel Comrat, hotărârea Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 25.06. 2013 a fost casată în partea încasării prejudiciului material și taxei de stat, precum și în partea aplicării sechestrului pe bunurile pârâților.

La 09 iulie 2014, pârâțul Popaz S. s-a adresat la executorul judecătoresc Dimitrova T. cu cerere privind încetarea procedurii de executare și anume, ridicarea sechestrului de pe mijloace bănești, virate pe cardul bancar, deschis la BC „Moldova Agroindbank” SA sub formă de salariu primit pentru perioada iulie 2013 - iunie 2014, referindu-se la decizia Curții de Apel Comrat din 19 iunie 2014.

Însă, Dimitrova T., acționând intenționat, din interes material, în mod vădit a săvârșit abuz de serviciu, știind cu certitudine că hotărârea Judecătorei Ceadâr-Lunga din 25.06.2014 în partea aplicării sechestrului pe bunurile pârâților a fost casată și, încălcând prevederile art. 16 alin. (1), art. 180 alin. (3), art. 254 alin. (1), 255, 394 Cod de procedură civilă, art. 27 alin. (3), (6) și (8) Cod de executare, ***a refuzat să dispună anularea sechestrului*** de pe bunurile lui Popaz S., motivând refuzul său în răspunsul nr. 838 din 11.07.2014, prin cerința ilegală de achitare a cheltuielilor legate de procedura de executare în mărime de 3068,05 lei, conform încheierii emise de ea la 26.11.2013.

În urma acțiunilor menționate, pârâta Popaz S. ***a fost lipsită de posibilitatea de a dispune de mijloacele bănești în sumă de 57.775, 66 lei, aflate pe contul ei de card*** nr. XXXXX, la BC „Moldova Agroindbank” SA, filiala Ceadâr-Lunga, sub formă de salariu, primit în perioada 01 iulie 2013 - 09 octombrie 2014, ***prin ce părții vătămate Popaz S. i-a fost cauzat un prejudiciu considerabil drepturilor și intereselor ocrotite de lege, inclusiv dreptul salariatului la salariu***, garantat prin art. 43 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova.

Astfel, Dimitrova T. a încălcat prevederile art. 2 alin. (3) al Legii privind executorii judecătorești nr. 113 din 17.06.2010, ce obligă executorul judecătoresc să-și desfășoare activitatea în condițiile legii, cu respectarea drepturilor și a intereselor legitime ale părților în procedura de executare și ale altor persoane interesate.

Acțiunile lui Dimitrova T. au fost încadrate de organul de urmărire penală în baza art. 327 alin. (1) Cod penal, ca abuzul de serviciu, adică folosirea intenționată de către o persoană publică a situației de serviciu ***din interes material***, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice.

Instanța a reținut că inculpata nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate.

Analizând probele administrate, instanța a concluzionat că vinovăția inculpatei nu s-a confirmat, aceasta urmând a fi achitată pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Or, ***încheierea executorului judecătoresc din 08.07.2013 a fost menținută prin încheierea Judecătorei Ceadâr-Lunga din 23.01.2014***, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea înaintată de Cadîn A., Popaz S. și Gaidarji D către ÎM „Edelbaur” SRL privind anularea încheierii executorului judecătoresc Dimitrova T. din 08.07.2013 de punere în executare a documentului executoriu și aplicare a măsurilor de asigurare a executării.

Ulterior, ***prin încheierea Curții de Apel Comrat din 01.04.2014*** a fost respins recursul declarat de Popaz S., ***fiind menținută încheierea Judecătorei Ceadâr-Lunga din 23.01.2014***.

Deci, în circumstanțele în care încheierea executorului judecătoresc a rămas în vigoare, acțiunile acestuia la momentul adoptării încheierii sunt legale, iar învinuirea înaintată că ***expedierea încheierii date de către executorul judecătoresc la toate instituțiile financiare menționate, inclusiv la BC „Moldova-Agroindbank” SA, a dus la reținerea și neachitarea lui Popaz S. a sumelor cuvenite din salariul calculat ultimei la locul de muncă, transferat pe cardul bancar deschis la BC „Moldova-***

Agroindbank” SA, cu toate că art. 105-106 Cod de executare reglementează doar urmărirea și mărimea reținerilor în procentaj din salariu, și nu sechestrarea în mărime de 100 %, nu și-a găsi confirmare.

Mai mult, la momentul emiterii încheierii executorului judecătoresc din 08.07.2013, precum și încheierii Curții de Apel Comrat din 01.04.2014, era în vigoare hotărârea Judecătoriai Ceadâr-Lunga din 25.06.2013, în temeiul căreia a fost eliberat titlul executoriu din 03.07.2013, nefiind examinat apelul declarat de Popaz S. împotriva hotărârii adoptate.

Totodată, cu respectarea prevederilor art. 22, 27, 60, 63 și 66 Cod de executare, executorul judecătoresc a emis încheierea prin care a fost dispusă aplicarea sechestrului pe mijloacele bănești în limita sumei de 188.721,71 lei, aflate în conturile curente și de card ale pârâților Popaz S., Popaz S. M., Cadîn R., Cadîn A., Gaidarji I. și Gaidarji D. în instituțiile bancare, inclusiv la BC „Moldova-Agroindbank” SA, iar la acel moment, nu cunoștea despre existența conturilor curente și de card pe care se transfera salariul pârâtei Popaz S.

Conform cererii din 09.07.2014, Popaz S. a solicitat încetarea procedurii de executare pornită în baza titlului executoriu din 25.06.2013, eliberat de Judecătoria Ceadâr-Lunga din motiv că **hotărârea Judecătoriai Ceadâr-Lunga din 25.06.2013 a fost casată prin decizia Curții de Apel Comrat din 19.06.2014.**

Prin răspunsul nr. 838 din 11.07.2014, executorul judecătoresc a refuzat admiterea cererii înaintate de Popaz S. indicând că:

„... În conformitate cu art. 22 alin. (1) pct. a) Cod de executare, executorul judecătoresc este în drept să emită acte procedurale în limitele competenței prevăzute de lege.

În conformitate cu art. 258 alin. (1) Cod de procedură civilă, asigurarea executării hotărârii se efectuează potrivit prevederilor prevăzute pentru executarea asigurării acțiunii.

În conformitate cu art. 180 alin. (3) Cod de procedură civilă, în cazul respingerii acțiunii, măsurile anterioare de asigurare a acțiunii se mențin până când hotărârea judecătorească devine definitivă.

Din conținutul dispozitivului deciziei Curții de Apel Comrat din 19.06.2014, anexată la cerere, rezultă că hotărârea judecătoriai Ceadâr-Lunga din 25.06.2013 este casată numai în partea încasării prejudiciului material și taxei de stat, în rest, și anume în partea încasării prejudiciului moral în sumă de 5000 lei, cauzat prin infracțiune și 13.720,11 lei cu titlul de recuperare a cheltuielilor de asistență juridică și cheltuielilor de judecată, hotărârea judecătorească a fost menținută.

În același timp, potrivit încheierii din 26.11.2013, din contul debitorilor solidari urmează a fi încasate cheltuielile de aplicare a măsurilor de asigurare a hotărârii, în sumă de 3068,05 lei. Această încheiere a fost recepționată de către toți debitorii procedurii de executare, nu a fost contestată și a devenit irevocabilă, însă cheltuielile de executare până la 11.07.2014 nu au fost achitate.

Potrivit art. 10 alin. (2) Cod de executare, executarea silită începe prin sesizarea executorului judecătoresc în condițiile legii și se efectuează prin orice formă prevăzută de prezentul cod, simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului

recunoscut prin documentul executoriu, până la achitarea dobânzilor, a penalităților sau a altor sume, acordate potrivit legii, precum și a cheltuielilor de executare.

Prin urmare, la etapa dată, este imposibilă emiterea încheierii de încetare a procedurii de executare și anulare a măsurilor de asigurare a executării, aplicate anterior.

Conform art. 162 alin. (1) Cod de executare, refuzul executorului judecătoresc de a săvârși o anumită acțiune poate fi atacat în termen de 15 zile de la data comunicării la Judecătoria Ceadâr-Lunga”.

Potrivit art. 394 Cod de procedură civilă, decizia instanței de apel rămâne definitivă în momentul pronunțării și se execută conform prevederilor prezentului cod și ale altor legi, iar în conformitate cu art. 254 alin. (2) Cod de procedură civilă, rămân irevocabile hotărârile judecătorești: a) emise în primă instanță, după expirarea termenului de apel, dacă participanții interesați nu au exercitat calea de atac corespunzătoare; b) emise de instanța de apel, după expirarea termenului de recurs, dacă participanții interesați nu au exercitat calea de atac corespunzătoare; c) emise de instanța de recurs, după examinarea recursului.

Art. 83 pct. e) Cod de executare prescrie că procedura de executare încetează în cazul în care hotărârea, decizia sau încheierea în al cărei temei a fost eliberat documentul executoriu a fost anulată printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă.

Or, executorul judecătoresc a aplicat prevederile art. 83 Cod de executare, la soluționarea chestiunii privind încetarea procedurii de executare numai după emiterea deciziei Curții Supreme de Justiție din 19.11.2014, care este irevocabilă și prin care a fost respins recursul declarat de ÎM „Edelbaur” SRL, fiind menținută decizia Curții de Apel Comrat din 19.06.2014.

Astfel, la 20.11.2014 executorul judecătoresc **Dimitrova T. a emis încheierea de încetare a procedurii de executare nr. 160-42/2013**, pornită la 08.07.2014, concomitent dispunând ridicarea sechestrului de pe mijloacele bănești, aflate în contul curent nr. XXXXX, deschis de către Popaz S. în BC „Moldova-Agroindbank” SA, aplicat de către executorul judecătoresc în baza încheierii din 08.07.2013 în cadrul procedurii de executare nr. 160-42/2013, în limitele sumei de 188.721,71 lei.

Totodată, potrivit Hotărârii Curții Constituționale RM nr. 32 din 17.11.2016 privind ridicarea excepționalității a unor prevederi, ce ține de executarea pretențiilor împotriva statului, orice hotărâre care a devenit irevocabilă, este și definitivă, dar nu orice hotărâre definitivă este irevocabilă.

În conformitate cu art. 394 Cod de procedură civilă, decizia Curții de Apel Comrat din 19.06. 2014 este definitivă din momentul pronunțării și este executorie, dar poate fi atacată în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale. Ca urmare, potrivit art. 254 alin. (2) pct. c) Cod de procedură civilă, ea nu este irevocabilă până la expirarea termenului de atac sau până la pronunțarea deciziei Curții Supreme de Justiție privind menținerea deciziei Curții de Apel.

Însă, prevederile art. 180 alin. (3) Cod de procedură civilă, invocate de acuzare nu reglementează cheltuielile legate de pornirea sau încetarea procedurii de executare, ci numai chestiunile de aplicare sau încetare a acțiunilor privind măsurile de asigurare a acțiunii.

În același timp, debitorul Popaz S., în cererea sa, nu a solicitat ridicarea sechestrului aplicat asupra mijloacele bănești aflate în contul curent al lui Popaz S., deschis la BC „Moldova-Agroindbank” SA, ci a solicitat încetarea procedurii de executare integral. Mai mult, la cererea depusă, nu a fost anexată copia deciziei Curții de Apel Comrat din 19.06.2014 și executorul judecătoresc nu știa conținutul acestei decizii.

Potrivit deciziei Curții de Apel Comrat din 19.06.2014, hotărârea Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 25.06.2013 a fost casată numai în partea încasării prejudiciului material și a taxei de stat, în rest, și anume în partea încasării sumei în mărime de 5000 lei cu titlul de prejudiciu moral cauzat prin infracțiune, 13.720,11 lei cu titlul de recuperare a cheltuielilor de asistență juridică și a cheltuielilor de transport, hotărârea judecătorească a fost menținută.

Or, executorul judecătoresc nu era în drept să înceteze întreaga procedură de executare, pornită în baza titlului executoriu, atât în partea asigurării executării hotărârii judecătorești privind încasarea prejudiciului material cauzat prin infracțiune, cât și în partea încasării prejudiciului moral cauzat prin infracțiune, care a fost menținută.

Nefiind de acord cu răspunsul executorului judecătoresc nr. 838 din 11.07.2014, Popaz S. s-a adresat în instanța de judecată, iar ***prin hotărârea Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 24.11.2014 a fost recunoscută nulitatea refuzului executorului judecătoresc Dimitrova T. de încetare a procedurii de executare nr. 160-42/2013 din 08.07.2013***

Hotărârea din 24.11.2014 a fost ***menținută prin decizia Colegiului civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Comrat din 03.03.2015***, copia căreia a fost prezentată de acuzare.

Însă, la momentul înaintării învinuirii, cât și a expedierii dosarului în instanța de judecată, la materialele cauzei lipsea copia deciziei Curții de Apel Comrat, prin ce a fost încălcat dreptul inculpatei la judecată echitabilă și la pregătirea apărării sale. Or, copia deciziei a fost prezentată numai după reluarea cercetării judecătorești în cauză, în baza deciziei judecătorești.

Totodată, această circumstanță nu confirmă că executorul judecătoresc a acționat intenționat, cu interes de însușire, abuzând evident de situația sa de serviciu, ***prin hotărârea Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 24.11.2014 fiind stabilit că executorul judecătoresc a interpretat eronat prevederile art. 434 Cod de procedură civilă.***

Mai mult, hotărârea din 24.11.2014 a fost pronunțată în partea recunoașterii ilegalității refuzului executorului judecătoresc Dimitrova T. de încetare a procedurii de executare, și nu în partea aprecierii acțiunilor de aplicare a sechestrului asupra mijloacelor bănești transferate la cardul bancar deschis la BC „Moldova-Agroindbank” SA, aceasta fiind adoptată de către ea după emiterea deciziei Curții Supreme de Justiție din 19.11.2014 privind respingerea recursului declarat de ÎM „Edelbaur” SRL.

În același timp, refuzul de încetare a procedurii de executare nu confirmă circumstanțele expuse în rechizitoriu, că acțiunile executorului judecătoresc Dimitrova T. privind refuzul de ridicare a sechestrului de pe bunurile pârâtului Popaz

S. sunt intenționate, din intenții acaparatoare, abuzând evident de situația sa de serviciu.

Potrivit cererii din 09.07.2014, Popaz S. a solicitat doar încetarea procedurii de executare și nu a cerut ridicarea sechestrului de pe bunuri sau de pe mijloacele bănești transferate la cardul bancar, deschis la BC „Moldova-Agroindbank” SA, după cum este invocat în rechizitoriu.

La fel, procedura de executare nr. 160-42/2013 a fost pornită în vederea asigurării executării hotărârii judecătorești și de către alți 5 debitori - părți ale procedurii de executare, de la care nu au parvenit cereri de încetare a procedurii de executare.

Or, nu au fost confirmate circumstanțele învinuirii în partea acțiunilor intenționate ale executorului judecătoresc referitor la refuzul de a înceta procedura de executare, precum și faptul că aceste acțiuni au fost săvârșite din intenții acaparatoare, abuzând evident de situația sa de serviciu.

Nu a fost probată învinuirea nici în partea că executorul judecătoresc „... la 26.11.2013, acționând intenționat, din interes material, a emis o încheiere evident ilegală nr. 160-42/2013 privind încasarea în beneficiul său, din contul pârâților, inclusiv de la Popaz S., în mod solidar, a sumei în mărime de 3068,05 lei, și anume 2000 lei - onorariul și 1068,05 lei - recuperarea cheltuielilor și taxelor procedurii de executare, contrar faptului că cheltuielile de executare urmau a fi avansate de către creditorul SRL „Edelbaur”, care s-a adresat cu cererea nr. 70 din 08.07.2013 privind primirea spre executare a titlului executoriu”.

Or, **încheierea privind încasarea cheltuielilor nu a fost atacată, nu a fost casată, deci este legală.** Mai mult, încheierea a fost emisă înainte de pronunțarea deciziei Curții de Apel Comrat, prin care a fost casată hotărârea Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 25.06.2013, în baza căreia a fost eliberat titlul executoriu.

Astfel, nu a fost stabilit că executorul judecătoresc a emis o încheiere evident ilegală privind încasarea cheltuielilor de executare și că ea a acționat intenționat și din intenții acaparatoare, învinuirea în această parte nefiind confirmată.

Nu a fost demonstrat nici faptul că Dimitrova T. a acționat intenționat, din interes material, refuzând să ridice sechestrul de pe bunurile lui Popaz S. și motivând refuzul prin răspunsul nr. 838 din 11.07.2014, prin pretenția ilegală de a achita cheltuielile de executare în sumă de 3068,05 lei, conform încheierii emise de către ea la 26.11.2013.

Ulterior, ***la 03.09.2014, Popaz S. s-a adresat deja cu cerere de ridicare a sechestrului de pe contul deschis la BC „Moldova-Agroindbank” SA, iar executorul judecătoresc la 30.09.2014 i-a dat un răspuns cu conținut analogic celui din 11.07.2014, răspunsul dat nefiind atacat.***

În același timp, este stabilit că executorul judecătoresc nu a aplicat sechestrul asupra conturilor, ci asupra mijloacele bănești aflate în contul respectiv, însă nefiind înaintată învinuirea în această parte, instanța de judecată nu este în drept să aprecieze probele indicate.

Nu a fost confirmată nici învinuirea în partea că în urma acțiunilor executorului judecătoresc, pârâta Popaz S. a fost lipsită de posibilitatea de a dispune de mijloacele bănești în sumă totală de 57.775,66 lei, aflați în contul nr. XXXXX, deschis la

BC „Moldova-Agroindbank” SA, filiala Ceadâr-Lunga, sub formă de salariul parvenit în perioada 01 iulie 2013 - 09 octombrie 2014 și că aceasta a dus la cauzarea prejudiciului în proporții considerabile drepturilor și intereselor lui Popaz S., ocrotite de lege, inclusiv și dreptul angajatului la salariu, garantat prin art. 43 alin. (2) al Constituției Republicii Moldova.

Or, după emiterea încheierii executorului judecătoresc din 20.11.2014 privind încetarea procedurii de executare nr. 160-42/2013 și după ridicarea sechestrului de pe mijloacele bănești, aflate în contul curent nr. XXXXXXXX, deschis de către Popaz S. la BC „Moldova-Agroindbank” SA, ***potrivit declarațiilor părții vătămate Popaz S. și extrasului de pe cont, aceasta a obținut întreagă sumă de pe cont cu dobânda acumulată, astfel că, nu i-a fost cauzat careva prejudiciu.***

Și copiile recipiselor prezentate de acuzare care confirmă că Popaz S. a împrumutat bani de la persoane fizice, și anume la 02.04.2014 a împrumutat 1000 dolari SUA cu 5% lunar de la Erebacan M., la 10.12.2013 - 400 dolari SUA cu 3% lunar de la Calpacci F., la 24.01.2014 - 1000 dolari SUA cu 5% lunar de la Carapunarli V., la 17.10.2013 - 700 euro cu 5% lunar de la Carapunarli D., pe care se obligă să-i restituie până la 17.12.2013, la 25.07.2013 - 1000 dolari SUA cu 5% lunar de la Carapunarli D., pe care se obligă să-i restituie până la 25.09.2013, adică în perioada 25.07.2013 - 02.04.2014, nu confirmă circumstanțele învinuirii înaintate, deoarece acțiunile lui Dimitrova T. n-au dus la cauzarea prejudiciului în proporții considerabile drepturilor și intereselor legitime ale lui Popaz S.

Nici declarațiile martorilor acuzării Gospodinova A. și Țăran V. nu dovedesc învinuirea înaintată or, aceștia au explicat doar circumstanțele și situația privind sechestrul mijloacelor bănești ale părții vătămate, transferarea salariului lui Popaz S. de la Liceul Teoretic din s. Baurci la contul deschis la BC „Moldova-Agroindbank” SA pe numele acesteia, precum și imposibilitatea de a transfera prin altă modalitate salariul lui Popaz S., în afară de virarea la contul curent.

Martorul apărării Pamujac G., directorul Liceului Teoretic s. Baurci, a relatat că despre sechestrarea mijloacelor bănești aflate în contul curent deschis la BC „Moldova-Agroindbank” SA i-a comunicat Popaz S. și că este imposibil de a deschide alt cont sau de a-i plăti salariul prin altă modalitate, decât prin transfer la contul curent. Și martorul Valuiscaia R., directorul SRL „Edelbaur” nu a cunoscut despre faptul aplicării sechestrului în cadrul procedurii de executare asupra mijloacelor bănești sub formă de salariu ale lui Popaz S. și nu a auzit că Popaz S. contestă acțiunile executorului judecătoresc.

Astfel, probele acuzării nu combat poziția inculpatei și nu dovedesc existența faptei infracțiunii incriminate acesteia.

Potrivit art. 101 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Apreciind probele administrate prin prisma prezumției nevinovăției și art. 6 alin. (2) CEDO, se constată că sarcina procedurii penale constă, în special, în

apărarea persoanei, în scopul ca fiecare persoană, care a comis infracțiunea să fie pedepsită în limitele vinovăției sale și ca nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspunderea penală.

În conformitate cu art. 8 Cod de procedură penală, persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă. Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului.

Principiul prezumției nevinovăției garantează oricărui individ că reprezentanții statului nu-l pot considera vinovat în săvârșirea infracțiunii până când faptul acesta nu va fi stabilit de către instanța competentă în baza legii, cu interpretarea oricăror dubii în favoarea învinuitului.

În circumstanțele constatate, inculpata urmează a fi achitată în conformitate cu art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (1) Cod penal.

Totodată, acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Popaz Z. privind încasarea prejudiciului material în sumă de 49.628 lei și a prejudiciului moral în sumă de 100.000 lei din contul inculpatei urmează a fi respinsă.

3. Procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Rodica Cornicî, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie condamnată în baza art. 327 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 400 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 2 ani.

Apelanta a invocat că vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii incriminate a fost dovedită pe deplin atât prin probele scrise anexate la materialele cauzei, cât și prin declarațiile martorilor.

Pentru stabilirea componenței de infracțiune prevăzută la art. 327 alin. (1) Cod penal, este suficient ca abuzul de serviciu să ducă la cauzarea prejudiciului în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanei.

Or, a fost încălcat dreptul părții vătămate de acces la salariu, care era transferat doar pe contul sechestrat, iar aceasta nu dispunea de altă metodă de a se folosi de salariul său, fapt ce se confirmă prin declarațiile martorilor Gospodinova A., Țaran V.

Astfel, instanța de fond a dat o apreciere unilaterală probelor administrate, ignorând circumstanțele importante ale cauzei.

3.1. A declarat apel și partea vătămată Popaz S., solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie condamnată în baza art. 327 alin. (1) Cod penal, cu admiterea acțiunii civile.

Apelanta a indicat că hotărârea instanței de fond este ilegală și neîntemeiată or, prin acțiunile inculpatei, care a considerat că poate să nu execute legea, dar să o interpreteze după bunul său plac, i-au fost cauzate prejudicii materiale și morale.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Comrat din 26 decembrie 2017, apelurile au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că ***prin hotărârea Judecătorei Ceadâr-Lunga din 25.06.2013*** a fost admisă parțial acțiunea înaintată de ÎM „Edelbaur” SRL către Cadîn R., Cadîn A., Popaz S.P., Popaz S., Gaidarji I. și Gaidarji D. privind repararea prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiune, dispunând încasarea de la pârâți, în mod solidar, a prejudiciului material cauzat prin infracțiune în mărime de 164.960 lei, a prejudiciului moral - 5000 lei, a cheltuielilor de asistență juridică și cheltuielilor de transport – 13.720,11 lei, a taxei de stat – 5041,60 lei, iar ***în vederea asigurării executării hotărârii s-a dispus aplicarea sechestrului pe bunurile pârâților în suma acțiunii admise.***

La 08.07.2013, ÎM „Edelbaur” SRL s-a adresat executorului judecătoresc cu cererea de a pune în executare titlul executoriu eliberat la 03.07.2013 în baza hotărârii Judecătorei Ceadâr-Lunga din 25.06.2013 privind sechestrarea, în scopul asigurării executării hotărârii, a bunurilor pârâților.

Ca urmare, ***la 08.07.2013, executorul judecătoresc Dimitrova T. a emis încheierea privind punerea documentului executoriu în executare și aplicarea măsurilor de asigurare a executării***, inclusiv sechestrarea mijloacelor bănești, aflate pe toate conturile curente și de card, deschise de pârâții Popaz S., Popaz S.M., Cadîn R., Cadîn A., Gaidarji I., Gaidarji D. în instituțiile bancare, inclusiv la BC „Moldova-Agroindbank” SA.

La 23.07.2013, Cadîn A., Popaz S. și Gaidarji D. au solicitat anularea încheierii executorului judecătoresc Dimitrova T. din 08.07.2013 privind punerea documentului executoriu în executare și aplicarea măsurilor pentru asigurarea executării, ***care prin încheierea Judecătorei Ceadâr-Lunga din 23.01.2014 a fost respinsă ca neîntemeiată.***

Această încheiere a fost ***menținută prin încheierea Curții de Apel Comrat din 01.04.2014***, fiind respins recursului declarat de Popaz S.

Or, în circumstanțele în care încheierea executorului judecătoresc Dimitrova T. din 08.07.2013 a rămas în vigoare, este întemeiată concluzia instanței de fond că acțiunile executorului judecătoresc la momentul adoptării încheierii sunt legale, iar învinuirea înaintată inculpatei că ***expedierea de către executorul judecătoresc Dimitrova T. a încheierii din 08.07.2013 în toate instituțiile financiare susmenționate, inclusiv la BC „Moldova-Agroindbank” SA, a dus la reținerea și neachitarea lui Popaz S. a sumelor convenite pe salariul calculat la locul de muncă, transferat pe cardul bancar, deschis la BC „Moldova Agroindbank” SA, cu toate că art. 105-106 Codul de executare reglementează doar urmărirea și mărirea reținerilor în procentaj din salariu și nu sechestrarea, ca atare, în mărime de 100% nu și-a găsit confirmare.***

Astfel, componența infracțiunii prevăzută de art. 327 Cod penal se recunoaște materială și se consideră consumată din momentul survenirii consecințelor indicate în lege și nu a oricăror consecințe, după cum menționează acuzarea.

Însă, acuzarea nu a prezentat probe ce certifică că inculpata, la emiterea încheierii din 08.07.2013, a conștientizat că încalcă prevederile art. 105-106 Cod de

executare. **Or, această încheiere este legală, iar acțiunile inculpatei în această parte sunt, la fel, legale.**

Totodată, art. 105-106 Cod de executare reglementează modul de urmărire a salariului debitorului și nu are tangență cu procedurile și regulile de aplicare a măsurilor de asigurare care constituie obiectul executării silite în cazul dat.

Mai mult, acțiunea persoanei publice, săvârșită cu folosirea situației sale de serviciu, urmează să aibă loc, dacă ea a fost comisă contrar intereselor funcției.

Potrivit art. 22 alin. (1) lit. r) Cod de executare, executorul judecătoresc este în drept să aplice sechestru pe conturile debitorului și să interzică băncilor virarea oricăror sume de pe aceste conturi, solicitând instituției bancare informații despre soldul sumei din contul debitorului, existent la momentul aplicării sechestrului, cu eliberarea imediată și necondiționată a unui extras bancar și comunicat informativ.

În conformitate cu art. 27 alin. (4) Cod de executare, executorul judecătoresc aplică măsurile de asigurare a acțiunii în limitele valorii revendicărilor din acțiune. În cazul în care instanța de judecată nu indică expres bunurile pe care se aplică măsurile de asigurare ori măsurile ce urmează a fi întreprinse, executorul judecătoresc este în drept să aplice interdicții sau sechestre tuturor bunurilor debitorului, ținând cont de prevederile art. 176 Cod de procedură civilă. La cererea debitorului, în cazul când acesta demonstrează documentar că valoarea bunurilor sechestrate depășește esențial valoarea acțiunii, se mențin sub sechestru doar bunurile a căror valoare acoperă valoarea acțiunii.

Or, executarea titlului executoriu eliberat de Judecătoria Ceadâr-Lunga în baza hotărârii din 25.06.2013 privind sechestrarea bunurilor pârâților în scopul asigurării executării hotărârii a fost efectuată cu respectarea prevederilor art. 22 alin. (1) lit. r) Cod de executare și art. 27 alin. (4) Cod de executare.

Totodată, sunt întemeiate și afirmațiile instanței de fond că nu a fost demonstrat faptul că Dimitrova T. la 26 noiembrie 2013, acționând intenționat, din interes material, a emis încheierea vădit ilegală nr. 160-42/2013 privind încasarea în beneficiul său de la pârâți, inclusiv Popaz S., în mod solidar, a sumei de 3068,05 lei, dintre care 2000 lei - onorariu și 1068,05 lei - reparare a taxelor și spezelor procedurii de executare, cu toate că cheltuielile pe această procedură de executare au fost supuse unei avansări de SRL „Edelbaur”, care s-a adresat către ea cu cererea nr. 70 din 08.07.2013 privind punerea în executare a titlului executoriu.

Astfel, la 26.11.2013 Dimitrova T. a emis încheierea nr. 160-42/2013 privind încasarea în beneficiul ei de la pârâți, inclusiv Popaz S., în mod solidar, a sumei de 3068,05 lei, dintre care 2000 lei - onorariu și 1068,05 lei - reparare a taxelor și spezelor procedurii de executare.

În conformitate cu art. 36 alin. (7) Cod de executare, încheierea privind încasarea cheltuielilor de executare sau refuzul de emisie a unei astfel de încheieri pot fi contestate în modul prevăzut la art. 66 al prezentului cod.

În același timp, încheierea din 26.11.2013 nu a fost contestată de către ceilalți pârâți, inclusiv Popaz S. și, prin urmare, este legală.

Potrivit art. 1 alin. (1) Cod de executare, procedura de executare are sarcina de a contribui la realizarea drepturilor creditorilor recunoscute printr-un document executoriu prezentat spre executare, iar art. 2 Cod de executare prescrie că executorul

judecătoresc asigură executarea silită a documentelor executorii în strictă conformitate cu prezentul cod și cu alte acte normative. Conform art. 5 Cod de executare, modul și condițiile de punere în executare a documentelor executorii se stabilesc pe principiul respectării drepturilor omului și nu pot avea ca scop pricinuirea de suferințe fizice și morale sau de prejudicii materiale.

La fel, în cazul nerespectării prevederilor legale de către executorul judecătoresc, în conformitate cu art. 9 Cod de executare, participanții la procedura de executare, alte persoane interesate ale căror drepturi ori interese ocrotite de lege au fost încălcate printr-un act de executare, pot ataca actul în conformitate cu legea.

Astfel, Popaz S. a recepționat încheierea executorului judecătoresc din 26.11.2013 privind încasarea, inclusiv de la ea, a onorariului executorului judecătoresc, însă nu a contestat-o, deși în ea se prevede dreptul la contestare.

Prin urmare, afirmația acuzării că *Dimitrova T. la 26.11.2013, acționând intenționat, din interes material, a emis încheierea vădit ilegală*, nu și-a găsit confirmare.

A fost stabilit și faptul că prin decizia Curții de Apel Comrat din 19.06.2014, hotărârea Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 25.06.2013 a fost casată în partea încasării prejudiciului material și a taxei de stat, precum și în partea sechestrării bunurilor pârâților.

La 09.07.2014, Popaz S., prin cererea adresată executorului judecătoresc Dimitrova T., a solicitat încetarea procedurii de executare, prin ridicarea sechestrului de pe mijloace bănești, transferate pe cardul bancar deschis la BC „Moldova-Agroindbank” SA sub formă de salariu primit pentru perioada iulie 2013 - iulie 2014, invocând decizia Curții de Apel Comrat din 19.06.2014.

Potrivit răspunsului nr. de ieșire 838 din 11.07.2014, executorul judecătoresc Dimitrova T. a respins cererea lui Popaz S.

Popaz S. a contestat răspunsul primit, iar prin hotărârea Judecătoriei Ceadâr-Lunga 24.11.2014 a fost recunoscut ilegal refuzul executorului judecătoresc Dimitrova T. de încetare a procedurii de executare nr. 160-42/2013 din 08.07.2013, exprimat prin scrisoarea nr. 838 din 11.07.2014, hotărârea fiind menținută prin decizia Curții de Apel Comrat din 03.03.2015.

Totodată, acuzarea nu a prezentat probe care ar confirma că Dimitrova T., acționând intenționat, din interes material, făcând abuz vădit de situația de serviciu, știind cu certitudine că hotărârea judecătoriei Ceadâr-Lunga din 25.06. 2014, în partea sechestrării bunurilor pârâților a fost casată, a refuzat să ridice sechestrul de pe bunurile lui Popaz S., motivându-și refuzul în răspunsul nr. 838 din 11.07.2014, prin cerința ilegală de a achita cheltuielile pentru executare în sumă de 3068,05 lei, conform încheierii emise de ea la 26.11.2013.

Potrivit art. 83 alin. (1) lit. e) Cod de executare, procedura de executare încetează în cazul în care hotărârea, decizia sau încheierea în al cărei temei a fost eliberat documentul executoriu a fost anulată printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă.

Art. 394 Cod de procedură civilă prevede că decizia instanței de apel rămâne definitivă în momentul pronunțării și se execută conform prevederilor prezentului cod și ale altor legi.

Astfel, decizia instanței de apel se recunoaște definitivă din momentul pronunțării acesteia și este pasibilă executării imediate.

Însă, interpretarea eronată a normelor de drept de către Dimitrova T. și refuzul de încetare a procedurii de executare nu dovedesc că acțiunile procedurii de executare ale lui Dimitrova T. sunt intenționate, din interese meschine, care a făcut abuz de serviciu în mod vădit.

Or, acuzarea nu a demonstrat prin ce s-a exprimat intenția inculpatei în săvârșirea acțiunilor vădit infracționale, care depășesc limitele drepturilor și împuternicirilor oferite de lege, legate de executarea de către ea a hotărârii Judecătoriai Ceadâr-Lunga din 25.06.2013, lipsind probe ce confirmă săvârșirea de către executorul judecătoresc Dimitrova T. a acțiunilor intenționate.

Mai mult, atât la momentul înaintării învinuirii, cât și la momentul expedierii cauzei în instanța de judecată, la materialele cauzei lipsea copia deciziei Curții de Apel Comrat din 03.03.2015, prin ce i-a fost încălcat dreptul inculpatei la un proces echitabil și dreptul de a-și pregăti apărarea. Totodată, copia acestei decizii a fost prezentată în ședința de judecată doar după reluarea cercetării judecătorești, în baza încheierii judecătoriai.

Prin urmare, circumstanțele constatate nu certifică că executorul judecătoresc a acționat intenționat, din interes material, făcând abuz de serviciu în mod vădit, aceste afirmații fiind combătute prin hotărârea Judecătoriai Ceadâr-Lunga din 24.11.2014, în care s-a constatat că executorul judecătoresc a interpretat eronat prevederile art. 434 Cod de procedură civilă.

Totodată, CEDO în hotărârea din 21.10.2014 în cauza Lungu I. contra României a invocat, că hotărârea definitivă a judecătoriai pe cauza civilă, prin care a fost soluționată acțiunea civilă, nu poate fi examinată în fond în organele pe cauze penale ce țin de prezența faptei penale, persoana care a comis fapta și vinovăția acesteia.

Deci, instanțele judecătorești s-au expus în privința acțiunilor lui Dimitrova T. în ordine civilă, prin hotărârea Judecătoriai Ceadâr-Lunga din 03.07.2014 fiind stabilit că executorul judecătoresc a interpretat eronat prevederile art. 434 Cod de procedură civilă, astfel că aceste circumstanțe nu pot constitui obiectului faptei infracționale.

Tragerea la răspundere penală pentru abuz de serviciu poate avea loc doar în cazul în care folosirea ilegală de către persoana publică a împuternicirilor sale de serviciu au dus la anumite consecințe prejudiciabile.

Nu a fost probată nici învinuirea înaintată inculpatei că în urma acțiunilor acesteia, Popaz S. a fost lipsită de posibilitatea de a dispune de mijloacele bănești, în sumă totală de 57.775,66 lei, aflate pe contul de card nr. XXXXX la BC „Moldova-Agroindbank” SA, filiala or. Ceadâr-Lunga sub formă de salariu, virat în perioada 01.07.2013 – 09.10.2014 și că aceasta a dus la cauzarea prejudiciului în mărimi considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale lui Popaz S., inclusiv dreptul angajatului la salariu, garantat de art. 43 alin. (2) Constituția Republicii Moldova.

Astfel, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 19.11.2014 a fost respins recursul ÎM „Edelbaur” SRL, cu menținerea deciziei Curții de Apel Comrat din 19.06.2014.

La 20.11.2014, executorul judecătoresc Dimitrova T. a emis încheierea privind încetarea procedurii de executare nr. 160-42/2013, intentată la 08.07.2014, dispunând ridicarea sechestrului de pe mijloacele bănești, aflate în contul curent nr. XXXXX, deschis de Popaz S. la BC „Moldova-Agroindbank” SA, aplicat în baza încheierii din 03.07.2013, în cadrul procedurii de executare nr. 160-42/2013 în limitele sumei de 188.721,71 lei.

După emiterea încheierii de încetare a procedurii de executare nr. 160-42/2013 și după ridicarea sechestrului de pe mijloacele bănești, aflate în contul deschis de Popaz S. la BC „Moldova-Agroindbank” SA, potrivit declarațiilor acesteia și extrasului de pe cont pentru perioada 01.07.2013 - 09.10.2014, partea vătămată a primit toată suma de pe cont cu dobânda care s-a acumulat.

Or, obiectul acțiunilor de executare, efectuate de către executorul judecătoresc Dimitrova T., a fost întreprinderea măsurilor de asigurare a executării hotărârii judecătorești sub formă de sechestrul al bunurilor, iar aceste măsuri, în principiu, nu pot duce la cauzarea prejudiciului, întrucât măsurile de asigurare sunt legate reciproc și depind de rezultatul acțiunii în legătură cu care ele au fost realizate.

Cauzarea unui prejudiciu considerabil intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice devine posibilă în urma mascării de către persoana publică a faptelor prejudiciabile.

Deci, a fost constatat că la 23.07.2013 reclamantii Cadîn A., Popaz S. și Gaidarji D. au solicitat anularea încheierii executorului judecătoresc Dimitrova T. din 08.07.2013 privind punerea în executare a documentului executoriu și aplicarea măsurilor de asigurare a executării, iar încheierea Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 23.01.2014 prin care cererea a fost respinsă, a fost menținută prin decizia Curții de Apel Comrat din 01.04.2014.

Prin urmare, acuzarea nu a demonstrat cauzarea unui prejudiciu considerabil lui Popaz S., acțiunile executorului judecătoresc Dimitrova T. privind punerea în executare a documentului executoriu și aplicarea măsurilor de asigurare a executării fiind recunoscute legale, iar afirmația acuzării că Popaz S. a fost lipsită de posibilitatea de a dispune de mijloace bănești, nu poate fi apreciată ca consecință infrațională survenită în urma unor acțiuni presupuse ilegale ale executorului judecătoresc.

Și copiile recipiselor prezentate de acuzare care confirmă că Popaz S. a împrumutat bani de la persoane fizice, și anume la 02.04.2014 a împrumutat 1000 dolari SUA cu 5% lunar de la Ereban M.; la 10.12.2013 - 400 dolari SUA cu 3% lunar de la Calpacci F.; la 24.01.2014 - 1000 dolari SUA cu 5% lunar de la Carapunarlî V.; la 17.10.2013 - 700 euro cu 5% lunar de la Carapunarlî D., pe care se obligă să-i restituie până la 17.12.2013; la 25.07.2013 - 1000 dolari SUA cu 5% lunar de la Carapunarlî D., pe care se obligă să-i restituie până la 25.09.2013, adică în perioada 25.07.2013 - 02.04.2014, nu confirmă că acțiunile inculpatei au dus la cauzarea prejudiciului în proporții considerabile drepturilor și intereselor legitime ale lui Popaz S.

Or, aceste recipise demonstrează că Popaz S. a împrumutat banii în perioada în care erau în vigoare măsurile întreprinse pentru asigurarea acțiunii, conform hotărârii

Judecătoria Ceadâr-Lunga din 25.06.2013, iar acțiunile executorului judecătoresc Dimitrova T. au fost recunoscute ca legale.

Totodată, potrivit declarațiilor martorului Calpacci F., Popaz S. i-a restituit banii în termen, achitându-i și dobânda asupra căreia au convenit, în perioada în care contul ultimei era sechestrat, potrivit recipisei, restituirea împrumutului fiind stabilită până la 10.01.2014.

Astfel că, alegațiile acuzării privind situația materială deplorabilă a părții vătămate și cauzarea prejudiciului în mărimi considerabile nu au fost confirmate prin probe, iar constatarea că acțiunile inculpatei au dus la cauzarea prejudiciului în mărimi considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale părții vătămate au fost combătute și prin declarațiile martorilor Gospodinova A., Erebacan M. și Țaran V.

Mai mult, potrivit învinuirii înaintate, prejudiciul considerabil a fost cauzat în urma abuzului de putere cu depășirea atribuțiilor de serviciu.

Însă, conform pct. 5 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la aplicarea legislației, privind răspunderea penală pentru abuzul de putere sau abuzul de serviciu, excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, precum și neglijența în serviciu, instanțele de judecată vor reține că linia de demarcație dintre infracțiunile prevăzute la art. 327 și 328 Cod penal rezidă tocmai în fapta prejudiciabilă. Datorită acestui fapt, mecanismul de cauzare de daune interesului public sau privat (individual) este diferit:

în baza art. 327 alin. (1) Cod penal, daunele considerabile se produc, ca efect al abuzului de împuterniciri, fără a-și întrece competența funcției, iar în cazul art. 328 alin. (1) Cod penal, daunele considerabile se produc, ca efect al excesului/depășirii competenței funcției.

Potrivit Hotărârii nr. 33 din 07.12.2017 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din art. 327 alin. (1) și 361 alin. (2) lit. d) Cod penal (abuzul de putere sau abuzul de serviciu) (sesizările nr. 80g/2017 și nr. 129g/2017) Curtea Constituțională reține că elementul material al infracțiunii de abuz de putere sau abuz de serviciu este expus într-o formulă extrem de vagă, încât atât organele judiciare care au misiunea de a interpreta și aplica legea, cât și destinatarii legii nu pot anticipa încălcarea căror atribuții de serviciu pot determina atragerea la răspundere penală, or, norma penală nu indică la care prevedere normativă trebuie raportate dispozițiile criticate. În acest sens, deși infracțiunea de abuz de putere sau abuz de serviciu a fost concepută să acopere o gamă largă de abateri ale persoanelor publice, totuși, Curtea menționează că pentru aplicarea normei penale în calitate de ultim resort, noțiunea „situația de serviciu” din elementul material al infracțiunii „abuz de putere sau abuz de serviciu” de la art. 327 Cod penal trebuie analizată doar prin raportare la atribuțiile de serviciu acordate prin lege.

Or, sarcina procesului penal constă în apărarea persoanei, pentru ca oricare care a comis infracțiunea, să fie pedepsit în măsura vinovăției sale și nici unul nevinovat să nu fie tras la răspundere penală. Principiul prezumției nevinovăției, consolidat în orice sistem de drept bazat pe supremația dreptului, reflectă ideea că persoana bănuită sau învinuită, în mod formal, în comiterea unui infracțiuni penale, are dreptul la justiție independentă și imparțială.

Prezumția nevinovăției tinde, înainte de toate, la apărarea celui învinuit de la condamnare, doar dacă aceasta nu va fi stabilită în mod legal.

Prezumția nevinovăției este prezentă pe parcursul întregului proces penal, independentă de rezultatul anchetării, și nu numai la examinarea temeiniciei învinuirii. Astfel, acest principiu garantează oricărui individ, că reprezentanții statului nu pot să-l examineze ca vinovat în infracțiune, până când aceasta nu va fi stabilit de instanța de judecată competentă în baza legii. Totodată, CEDO urmează a fi interpretată în așa mod, încât să garanteze drepturi concrete și reale, și nu iluzorii și teoretice, iar art. 6§2 CEDO cere, inclusiv ca la realizarea împuternicirilor sale, judecătorii să se abată de la ideea preconcepută că inculpatul a comis fapta infracțională, deoarece obligația demonstrării acesteia este în sarcina acuzării și orice dubii urmează a fi interpretate în favoarea învinuitului.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Comrat, Natalia Andronic, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenta a invocat că la expedierea încheierii din 08.07.2013 privind aplicarea sechestrului pe mijloacele bănești în instituțiile financiare, executorul judecătoresc nu a verificat dacă aceste conturi includ și contul de salariu al părții vătămate, cunoscând despre faptul că aceasta este angajată și primește salariu.

Ținând cont de prevederile art. 394 Cod de procedură civilă și ale art. 27 Cod de executare, executorul judecătoresc, cunoscând că hotărârea Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 25.06.2014 a fost casată în partea aplicării sechestrului pe bunurile pârâților, acționând intenționat, din interes material, în mod vădit, a săvârșit abuz de serviciu, refuzând să dispună anularea sechestrului de pe bunul lui Popaz S., motivându-și refuzul în răspunsul nr. 838 din 11.07.2014 prin cerința ilegală de achitare a cheltuielilor legate de procedura de executare în mărime de 3068,05 lei, conform încheierii din 26.11.2013.

Potrivit acestui răspuns nu se pune la îndoială existența deciziei Curții de Apel Comrat din 19.06.2014, care nu a fost anexată la cererea lui Popaz S., dar care a fost publicată pe site-ul oficial al instanței de apel.

Totodată, imposibilitatea părții vătămate de a primi salariul, care este unica sursă de venit a familiei sale, constituie o încălcare substanțială a dreptului ei constituțional la retribuirea muncii și, în aceste circumstanțe, nu are importanță delimitarea între sechestrarea contului sau sechestrarea mijloacelor bănești de pe contul bancar, consecințele fiind aceleași, Popaz S. fiind lipsită de dreptul de acces la salariu, iar prin refuzul nr. 838 din 11.07.2014, inculpata, în mod intenționat, a continuat această încălcare.

Fiind stabilit că partea vătămată nu a avut acces la salariu o perioadă mai mare de 14 luni, în condițiile în care salariul părții vătămate era unica sursă de venit, ea având la întreținere soțul paralizat și doi copii, unul dintre care are nevoie de tratament periodic, iar ea a fost constrânsă să împrumute bani cu dobândă, concluzia instanțelor de fond și de apel că acesteia nu i-a fost cauzat careva prejudiciu și nu i-au fost încălcate drepturile este ilegală și neîntemeiată.

Or, pentru stabilirea componenței de infracțiune prevăzută la art. 327 Cod penal este suficientă folosirea intenționată a situației de serviciu, ce a cauzat daune în

proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege persoanelor fizice, în speță fiind exprimat prin încălcarea dreptului părții vătămate de acces la salariu, care era virat doar pe contul sechestrat, Popaz S. fiind în imposibilitate să dispună de salariul său.

În drept, recursul este fondat pe temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

5.1. A declarat recurs ordinar și partea vătămată Popaz Stefanida, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpata Dimitrova T. să fie condamnată în baza art. 327 alin. (1) Cod penal, cu încasarea în beneficiul ei a prejudiciului material în sumă de 42.400 lei și a celui moral în mărime de 100.000 lei

Recurenta a indicat că inculpata cunoștea cu certitudine că pe contul bancar deschis la BC „Moldova-Agroindbank” SA era virat doar salariul său și, potrivit legii, nu avea dreptul să aplice sechestrul asupra acestui cont. Or, aceasta conștientiza că încalcă dreptul legal al părții vătămate.

Aplicând prevederile art. 22 alin. (1) lit. r) Cod de executare, la expedierea încheierii din 08.07.2013 privind aplicarea sechestrului pe mijloacele bănești în instituțiile financiare, executorul judecătoresc nu a verificat dacă aceste conturi includ și contul de salariu al părții vătămate, fiind demonstrat că la emiterea acestei încheieri inculpata a acționat intenționat.

Totodată, prin această încheiere executorul judecătoresc i-a blocat accesul în toate instituțiile financiare din țară, fiind în imposibilitate să-și deschidă un cont bancar pentru transferarea salariului.

Mai mult, inculpata nu a executat dispozițiile deciziei Curții de Apel din 19.06.2014 și nu ridicat sechestrul de pe bunuri, contul bancar fiind sechestrat, cu toate că această decizie urma a fi executată imediat.

Fiind constatat că prin hotărârea din 25.06.2013, instanța de fond a admis încălcarea drepturilor procesual-civile ce reglementează aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, executorul judecătoresc a refuzat să execute decizia Curții de Apel Comrat din 19.06.2014 și, încălcând prevederile legii, a emis ilegal încheierea privind achitarea cheltuielilor legate de procedura de executare. Iar pentru aceste acțiuni, inculpata a fost achitată de instanțele de fond și de apel.

Astfel, prin refuzul de a înceta procedura de executare a hotărârii care a fost casată parțial, inculpata i-a încălcat dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 CEDO și dreptul la protecția proprietății garantat prin art. 1 al Protocolului nr. 1 la CEDO.

Or, executorul judecătoresc nu era în drept să aplice sechestrul asupra contului bancar în totalitate, aceasta acționând intenționat, din interes material și în mod vădit, săvârșind abuz de serviciu și refuzând să execute decizia Curții de Apel Comrat din 19.06.2014, în mod ilegal, solicitând achitarea onorariului legat de procedura de executare și deținând statutul de persoană publică a încălcat legea, și anume:

inculpata, în mod vădit, abuzând de situația de serviciu, a aplicat în totalitate sechestrul asupra contului bancar deschis la BC „Moldova-Agroindbank” SA, pe care era virat salariul, lăsând familia părții vătămate fără mijloace de supraviețuire;

în mod vădit ilegal, din interes material, a solicitat achitarea cheltuielilor legate de procedura de executare, în lipsa unei hotărâri definitive;

în mod vădit, abuzând de situația de serviciu, încălcând legea prin refuzul de a executa decizia Curții de Apel Comrat din 19.06.2014, casată în partea aplicării sechestrului pe bunurile pârâților, i-a încălcat dreptul la protecția proprietății.

Prin acțiunile sale, inculpata i-a cauzat un prejudiciu material și moral, ea suportând suferințe fizice, morale, spirituale și psihice, ce au dus la umilirea ei, fiindu-i prejudiciată imaginea, onoarea, reputația și situația în societate.

În drept, recursul este fondat pe prevederile art. 400-402, 405, 415 CPP.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că în recursul declarat de partea vătămată Popaz Stefanida, în pofida prevederilor de drept enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității hotărârilor contestate în aspectul dat (*pct. 5.1. din decizie*).

Totodată, recursul ordinar al procurorului, este fondat și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și că instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, nerespectându-se prescripțiile de drept menționate supra, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete din apelul acuzării nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența erorilor concrete de drept și a circumstanțelor că instanțele ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care le-ar fi afectat soluția, lipsind în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursurile ordinare nominalizate nu îndeplinesc cerințele legale de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din

oficiu recursurile ordinare ale procurorului și părții vătămate, cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeieri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și cu referire la argumentul regăsit în recursurile ordinare că hotărârile atacate sunt neîntemeiate, dar în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concret definite în acest sens (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor instanțelor de fond și de apel, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că ambele instanțe au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea formulată și achitarea inculpatei, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanțele indicând detaliat motivele pentru care au respins probele aduse în sprijinul acuzării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate (*pct. 2. - 5.1. din decizie*).

Or, soluția de achitare a inculpatei de sub învinuirea comiterii infracțiunii imputate și netemeinicia recursurilor ordinare, coroborează și cu următoarele împrejurări.

Conform rechizitoriului, inculpata este acuzată că a adoptat încheierea din 08.07.2013, privind sechestrarea mijloacelor bănești în limita sumei de 188.721,71 lei, aflate pe conturile curente și de card ale pârâtei Popaz S.M., a expedit-o la BC „Moldova-Agroindbank” SA.: *„cu toate că art. 105-106 Cod de executare reglementează doar urmărirea și mărirea reținerilor în procentaj din salariu, și nu sechestrarea în mărime de 100 %.”*

În aspectul dat, se reține că prin hotărârea Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 25.06.2013, s-a încasat în beneficiul ÎM „Edelbaur” SRL de la Cadîn R., Cadîn A., Popaz S.P., Popaz S., Gaidarji I. și Gaidarji D., în mod solidar, dauna materială cauzată prin infracțiune în mărime de 164.960 lei, prejudiciul moral de 5000 lei, cheltuielile de asistență juridică și cheltuielile de transport de 13.720,11 lei, cât și taxa de stat de 5041,60 lei. În vederea asigurării executării hotărârii, s-a dispus aplicarea sechestrului pe bunurile pârâților menționați în limitele sumelor admise, din acțiunea formulată.

La 03.07.2013, aceeași instanță a emis un titlu executoriu, în care a indicat doar dispoziția privind aplicarea sechestrului pe bunurile pârâților vizați, în vederea asigurării executării hotărârii din 25.06.2013.

În temeiul acestui titlu și a cererii reclamantului ÎM „Edelbaur” SRL, executorul judecătoresc Dimitrova T. a adoptat încheierea din 08.07.2013, privind punerea documentului executoriu în executare și aplicarea măsurilor de asigurare a executării, inclusiv sechestrarea mijloacelor bănești în limita sumei de 188.721,71 lei, aflate pe toate conturile curente și de card, deschise de pârâții Popaz S., Popaz S.M., Cadîn R., Cadîn A., Gaidarji I., Gaidarji D. în instituțiile bancare, inclusiv și la BC „Moldova-Agroindbank” SA.

Este de menționat că în conformitate cu art. 27 alin. (4) Cod de executare, executorul judecătoresc aplică măsurile de asigurare a acțiunii în limitele valorii revendicărilor din acțiune. În cazul în care instanța de judecată nu indică expres bunurile pe care se aplică măsurile de asigurare ori măsurile ce urmează a fi întreprinse, executorul judecătoresc este în drept să aplice interdicții sau sechestruri tuturor bunurilor pârâtului.

Totodată, referirea în rechizitoriu la încălcarea prevederilor *art. 105-106 Cod de executare care reglementează urmărirea și mărirea reținerilor în procentaj din salariu, și nu sechestrarea în mărime de 100 %*, nu are suport juridic în raport cu circumstanțele din speță, deoarece acțiunile inculpatei au fost de natură să execute dispoziția privind doar aplicarea măsurilor de asigurare, dar nu și pentru încasarea silită a sumelor admise prin hotărârea judecătorească respectivă.

Ulterior, încheierea executorului judecătoresc din 08.07.2013, fiind atacată inclusiv și de către Popaz S.M., a fost menținută ca fiind una legală prin încheierea Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 23.01.2014 și decizia Curții de Apel Comrat din 01.04.2014, obținând, printr-o procedură de verificare prevăzută de lege, puterea lucrului judecat.

Astfel, împrejurările enunțate supra denotă clar că acest capăt de acuzare i-a fost formulat inculpatei absolut neîntemeiat.

La fel, **conform rechizitoriului** inculpata „...la 26 noiembrie 2013, acționând intenționat, din interes material, a emis încheierea **vădit ilegală nr. 160-42/2013** privind încasarea în beneficiul său de la pârâți, inclusiv Popaz S., în mod solidar, a sumei de 3068,05 lei, dintre care 2000 lei - onorariu și 1068,05 lei - reparare a taxelor și spezelor procedurii de executare”.

Însă, potrivit art. 22 alin. (1) lit. p), 36-38, 66 Cod de executare, executorul judecătoresc este în drept să primească, în condițiile legii, onorarii, taxe pentru actele efectuate și spezele procedurii de executare. Încheierea executorului judecătoresc este executorie de drept din momentul emiterii și poate fi contestată, în termen de 10 zile de la data comunicării, în instanța de judecată în a cărei rază teritorială biroul executorului judecătoresc își are sediul.

Popaz S.M. a recepționat încheierea executorului judecătoresc din 26.11.2013 privind încasarea, inclusiv de la ea, a onorariului executorului judecătoresc și a taxelor respective, însă nu a contestat-o în termenul și modul prevăzut de lege, nici de către ceilalți pârâți, devenind astfel irevocabilă și executorie.

Astfel, această încheiere este legală și valabilă până în prezent, iar aprecierea din rechizitoriu a acesteia ca fiind **vădit ilegală**, contravine procedurii menționate, deci nu ține de competența procurorului.

Prin urmare, și acest capăt de învinuire a fost înaintat inculpatei nefondat.

Totodată, **conform rechizitoriului** inculpata *intenționat, din interes material, făcând abuz vădit de situația de serviciu, știind cu certitudine, că hotărârea judecătoreiei Ceadâr-Lunga din 25.06.2013, în partea sechestrării bunurilor pârâților a fost casată, a refuzat să ridice sechestrul de pe bunurile lui Popaz S., motivându-și refuzul în răspunsul nr. 838 din 11.07.2014, prin cerința ilegală de a achita cheltuielile pentru executare în sumă de 3068,05 lei, conform încheierii emise de ea la 26.11.2013.*

Or, conform deciziei Curții de Apel Comrat din 19.06.2014, hotărârea Judecătoreiei Ceadâr-Lunga din 25.06.2013 a fost casată în partea încasării prejudiciului material, a taxei de stat și a sechestrării bunurilor pârâților, în rest hotărârea atacată fiind menținută. Această hotărâre a fost menținută pin decizia Curții Supreme de Justiție din 19.11.2014, care a respins recursul ÎM „Edelbaur” SRL.

Potrivit răspunsului nr. 838 din 11.07.2014, executorul judecătoresc Dimitrova T. a respins cererea lui Popaz S. din 19.07.2014 de încetare a procedurii de executare, pe motiv că decizia Curții de Apel Comrat din 19.06.2014, prin care a fost menținută, în rest, hotărârea Judecătoreiei Ceadâr-Lunga din 25.06.2013, nu este irevocabilă, iar conform art. 83 alin. (1) lit. e) Cod de executare, procedura de executare încetează în cazul în care hotărârea, decizia sau încheierea în al cărei temei a fost eliberat documentul executoriu a fost anulată printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă. Pe lângă aceasta, debitorii nu au achitat onorariul și taxele indicate în încheierea executorului judecătoresc din 26.11.2013, iar conform art. 10 alin. (2) Cod de executare, executarea silită se efectuează până la realizarea dreptului recunoscut prin documentul executoriu, până la achitarea dobânzilor, a penalităților sau a altor sume, acordate potrivit legii, precum și a cheltuielilor de executare.

Popaz S. a contestat răspunsul primit și prin hotărârea Judecătoreiei Ceadâr-Lunga 24.11.2014 a fost recunoscut ilegal refuzul executorului judecătoresc Dimitrova T. de încetare a respectivei proceduri de executare, fiind stabilit că ea a interpretat eronat prevederile art. 434 Cod de procedură civilă. Această hotărâre a fost menținută prin decizia Curții de Apel Comrat din 03.03.2015.

Totuși, prin încheierea din 20.11.2014, executorul judecătoresc Dimitrova T. a încetat procedura de executare, dispunând ridicarea sechestrului de pe bunurile debitorilor.

Deci, acțiunile respective ale inculpatei au fost contestate în procedura civilă, adică în modul prevăzut de legislația procesual-civilă și, astfel, învinuirea că ea „*a făcut abuz vădit de situația de serviciu..., prin cerința ilegală*”, este absolut neîntemeiată.

Potrivit rechizitoriului „...în urma acțiunilor inculpatei, intimata Popaz S. a fost lipsită de posibilitatea de a dispune de mijloacele bănești în sumă de 57.775,66 lei, ... ce a dus la cauzarea ultimei a daunelor considerabile...”.

Însă, în consecința încheierii executorului judecătoresc Dimitrova T. din 20.11.2014 privind încetarea procedurii de executare, Popaz S. a primit toată suma de pe contul bancar, dauna materială real neexistând.

Totodată, fiind stabilit că acțiunile executorului judecătoresc Dimitrova T. privind punerea în executare a documentului executoriu și aplicarea măsurilor de asigurare a executării unei hotărâri civile au fost recunoscute ca fiind legale, învinuirea că Popaz S. ar fi fost lipsită de posibilitatea de a dispune de respectivele mijloace bănești în rezultatul unor presupuse acțiuni infracționale este una absolut nefondată.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile vizate sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5., 5.1. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea și partea vătămată, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în aceste recursuri au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate, acestea urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Comrat, Natalia Andronic, și de partea vătămată Popaz Stefanida împotriva sentinței Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 10 mai 2017 și deciziei Curții de Apel Comrat din 26 decembrie 2017, în privința inculpatei Dimitrova Tatiana XXXXX, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 iunie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco